

Paula S. Piedad tria Laia M. Llobera

Pensar en altres plagues implica pensar en l'alteritat d'alguna cosa. Si existeixen altres, és perquè implícitament n'existeix una: aquella que, sense dir-la, és en la qual pensem tots com a consens. *Altres plagues*, per tant, és el relat d'aquelles plagues que existeixen al marge de **La Plaga**.

Quan es va publicar (2023), podríem pensar que es referia a la covid-19, a causa del bombardeig constant d'informació en què vivíem, però, passat aquest temps, hem vist que no hi té res a veure. La lectura del recull es desenvolupa molt lluny de la pandèmia, fet que n'enriqueix la lectura sens dubte.

Estem parlant d'una altra plaga, i no importa quina sigui; el poemari se centra en les plagues que viuen al marge d'aquesta. Ens parla de plagues que no són òbvies a la vista, que viuen a l'ombra o que ni tan sols ens adonem que existeixen. I quines són? La resposta és tan clara com un intent d'interpretar Kandinski des dels principis tradicionals de representació: hem de canviar la nostra mirada o sempre se'ns escaparà alguna cosa.

Diagonal (1923)

Guardes dol per la mort que no tocava.

Veig el gust del buit emergir de dins la cova per acabar amb la nostra espècie. Dibuixo un pla de fuga, però tan sols saps caminar amb les mans contra les natges.

Altres plagues relaciona la majoria dels seus poemes amb quadres de Kandinski i obres d'art dels segles XX i XXI. Aquesta manera de mirar l'art, que va emergir amb les avantguardes, sense perspectiva ni mimesi, és també la manera en què es narren les altres plagues del llibre.

El *tu* i el *jo* d'*Altres plagues* es troben en un espai indeterminat on sempre està passant alguna cosa, un malestar, però mai s'acaba d'explicar. I no poden fugir perquè no hi ha punt de fuga, ni plàstic ni narratiu. Són dos personatges atrapats en el seu microcosmos de dependència.

Sala de vegetació Inhotim (2012), Cristina Iglesias.

Entra un rajolí d'aigua que es fa riu, ens fa gruta i mulla el tros de cel, cantó fresc de la cova humida.

Avui l'aigua duia una lucioperca, a qui agrada la foscor, i m'he decidit a parlar-te de les coses vives, de l'aigua que corre fora de les coves.

Et dic que hi ha parets més fèrtils, espais amplíssims, corredors indefinits.AVINGudes colossals on només cal que et donin un tros de cel, per imaginar la resta. On estrenaríem altres atmosferes.

Però tu, que sempre crides quan l'aigua freda et toca els dits dels peus, ara els tens glaçats. I jo no tinc amarres.

La narració també deixa marge per pensar que el *jo* i el *tu* no són sempre els mateixos. La relació entre ambdós és sempre la d'una veu enunciativa que narra una situació amb un *tu*, però les vinculacions entre ambdós muten.

Això ens porta a pensar que el poemari exposa diferents diàlegs entre diverses veus enunciatives, emmarcades en altres plagues. Tanmateix, són personatges que es situen en espais humits, pantanosos i sense gaire llum: la cova, un espai que es va repetint constantment durant el volum.

Pirheliòmetre

Ha penetrat un raig de llum dins la cova, il·luminant al fons del riu les pedres i els cadàvers. Tots són vius just un segon, quan la llum els travessa les parpelles, la pell tan fina, les ninetes irisades.

Els peixos toquen la coberta, són com nines amb cuetes que, esverades, esperen fugir i volar. Salten, tremola aquesta capa d'aigua fina, i en el mirall se'ns entela la mirada de dos éssers tan estranys, com joguines singulars fetes de fusta, com la fusta es podreix quan és massa prop de l'aigua.

Ja sabem d'on venia aquell brogit ensordidor, és la cascada que ens naixia còncava i ara ens fa fongs.

Em dones la mà, amb tots els tons de verd, i te l'agafo, que a mi sempre em falta selva, mentre reso que no vingui la glaçada i ens esclatin els racons plens d'humitat de dins les pedres que amaguem sota les ungles.

És en aquest neguit, aquest no acabar mai d'entendre, que es desenvolupa el text.